

5. Zarzut piąty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014/UE w związku z art. 5 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE, ponieważ pozwana błędnie obliczyła wysokość składek skarżącej na podstawie podejścia brutto w odniesieniu do umów na instrumenty pochodne.
6. Zarzut szósty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014/UE w związku z art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE, ponieważ pozwana błędnie uznała skarżącą za instytucję podlegającą reorganizacji.
7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty, ponieważ strona pozwana powinna była wysłuchać skarżącą przed wydaniem zaskarżonej decyzji.
8. Zarzut ósmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty i art. 296 ust. 2 TFUE w związku z tym, że pozwana nie uzasadniła w wystarczający sposób zaskarżonej decyzji.

-
- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- (⁴) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2019 r. — CV i in./Komisja

(Sprawa T-496/19)

(2019/C 305/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CV, CW i CY (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności Komisji oddalającej ich wniosek z dnia 4 czerwca 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji oddalającej ich wniosek o przyjęcie środków zapobiegających naruszeniu zasady równowagi siły nabywczej między urzędnikami i pracownikami, bez względu na miejsce ich zatrudnienia, skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasady równowagi siły nabywczej między urzędnikami, bez względu na miejsce ich zatrudnienia. W pierwszej kolejności skarżący wskazują, że zaskarżona decyzja jest pozbawiona uzasadnienia, co uniemożliwia im zrozumienie zasadności tej decyzji, a Sądowi sprawowanie kontroli sądowej. W drugiej kolejno

ści skarżący są zdania, że sprawują funkcje w takich samych warunkach jak ich koledzy zatrudnieni w przedstawicielstwie Komisji Europejskiej w Paryżu i że powinni zatem otrzymywać, tak jak ci ostatni, odszkodowanie ryczałtowe za sprawowane funkcje. Wreszcie są oni zdania, że poszanowanie zasady równowagi siły nabywczej nie jest zgodne z istnieniem takiego samego współczynnika korygującego dla urzędników zatrudnionych w Paryżu, Strasburgu, Marsylii i Valenciennes.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i niedyskryminacji w zakresie, w jakim skarżący nie otrzymują odszkodowania ryczałtowego za sprawowane funkcje, odmiennie niż ich koledzy zatrudnieni w przedstawicielstwie Komisji Europejskiej w Paryżu, podczas gdy wykonują swe funkcje w takich samych warunkach jak ci ostatni.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku staranności wymagającego od właściwego organu wskazania, w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, względów, jakie skłoniły ten organ do nadania pierwszeństwa interesowi służby.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2019 r. — CZ i in./ESDZ

(Sprawa T-497/19)

(2019/C 305/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CZ, DB, DC i DD (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ oddalającej ich wniosek z dnia 4 czerwca 2018 r.;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ oddalającej ich wniosek o przyjęcie środków zapobiegających naruszeniu zasady równowagi siły nabywczej między urzędnikami i pracownikami, bez względu na miejsce ich zatrudnienia, skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasady równowagi siły nabywczej między urzędnikami, bez względu na miejsce ich zatrudnienia. W pierwszej kolejności skarżący wskazują, że zaskarżona decyzja jest pozbawiona uzasadnienia, co uniemożliwia im zrozumienie zasadności tej decyzji, a Sądowi sprawowanie kontroli sądowej. W drugiej kolejności skarżący są zdania, że sprawują funkcje w takich samych warunkach jak ich koledzy zatrudnieni w przedstawicielstwie Komisji Europejskiej w Paryżu i że powinni zatem otrzymywać, tak jak ci ostatni, odszkodowanie ryczałtowe za sprawowane funkcje. Wreszcie są oni zdania, że poszanowanie zasady równowagi siły nabywczej nie jest zgodne z istnieniem takiego samego współczynnika korygującego dla urzędników zatrudnionych w Paryżu, Strasburgu, Marsylii i Valenciennes.